ПОНОВО ПРОЧИТАТИ: МЕКО СРЦЕ СВЕТСКОГ ПОЛИЦАЈЦА

Језивост глобализованог лицемерја

Пропаганда је моћна, поготову кад из гомиле очаја, ђубрета, из рушевине, дохвати неко дете. Трагична судбина једног ирачког детета, коју ових дана увелико експлоатише Си-Ен-Ен, тако постаје метафора — рањени дечак, кога спасавају добри људи из земље која је направила рат и масовно страдање у његовој земљи, постаје монета за америчку домаћу употребу. На глобалној мрежи та прича, зачињена смекшаним гласом водитеља, треба да покаже америчкој јавности да није све тако црно — да су за рат у Ираку криви лоши Ирачани, те да америчке снаге у тој земљи само спасавају тамошњу децу. Америчка јавност сада на тренутак може да одахне — спасавање једног дечака тако симболички може да представља спасавање целог једног народа. Америчког

Пише: Мирјана Бобић Мојсиловић

Свет је парадоксалан, а правда се испоставља као доста релативна категорија.

Ових дана се на Си-Ен-Ену врти једна дирљива прича — један ирачки дечак, коме је бомба разнела пола лица, постаје, својом трагичном судбином, звезда глобалне мреже. Тог дечка, са лицем уфалшованим у завоје, снимају камере Си-Ен-Ена како седи за својим компјутером, а затим у вестима јављају да је предузета велика акција да се дете доведе у САД где ће га оперисати најбољи амерички лекари.

Прича о великом срцу земље која је, упркос противљењу већег дела кугле, започела крвави рат у дечаковој земљи, због чега и данас свакодневно тамо гине неколико десетина људи, сада добија своје патетично заокружење. Судбина детета тако постаје нека врста моралне дидаскалије не само о меком срцу „светског полицајца", него и о бездушности оних побуњеника који се не мире са чињеницом да је Америка, својом силом, и нафилованим извештајима о некаквом биолошком оружју (које нико није пронашао), заувек променила слику Ирака. Пропаганда је моћна, поготово кад из гомиле очаја, ђубрета, из рушевине, дохвати неко дете.

Трагична судбина једног детета, тако постаје метафора — рањени дечак кога спасавају добри људи из земље која је направила рат и масовно страдање у његовој земљи, постаје монета за домаћу употребу.

На глобалној мрежи та прича, зачињена смекшаним гласом водитеља, треба да покаже америчкој јавности да није све тако црно — да су за рат у Ираку криви лоши Ирачани, те да америчке снаге у тој земљи само спасавају тамошњу децу.

Америчка јавност сада на тренутак може да одахне — спасавање једног дечака тако симболички може да представља спасавање целог једног народа.

Америчког.

Антиамеричко расположење, које последњих година расте, овом малом великом причом треба да буде заустављено. Америчка јавност треба да поврати самопоуздање — добри људи који су тамо слали бомбе сада, тим авионима, у Америку довозе рањену децу, и спасавају сирочиће олује.

Лицемерје упаковано у хуманизам — да се човек најежи.

Јер, пропаганда томе и служи — да привуче морални закон на своју страну. Одређивање добре и лоше стране у једном сукобу, њихово тачно позиционирање и суптилно навођење јавности на закључке који не остављају никакву сумњу, представља пола успеха. Оправдати тај и сваки други рат, сликама рањене и уплакане деце, увек је било добитна комбинација.

Али парадокс ове приче лежи управо у чињеници да ова пропаганда не бира средства да убеди свет, али пре свега америчку јавност да је рат био оправдан. Да је Ирак заслужио такву језиву судбину. Да земље у којима страдају деца, ништа боље и не заслужују. Да деца побијена у америчким нападима или осакаћена од америчких касетних бомби представљају колатералну штету — али деца страдала у нападима побуњеника, заслужују негу и бољи третман.

Жртве агресора се подразумевају. Жртве које страдају због безумља побуњеника — заслужују да постану дирљиве приче на Си-Ен-Ену.

Глобална мрежа у ствари није ништа друго него савремени облик службе за „информисање" глобалног Централног комитета света. **<**

(Извор: „Политика", 2. октобар 2007. Опрема: НАЦИЈА ПРЕС. Погледати: www.mirjanabm.com)